

# ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 577

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Αθήναις, 28 Ιουλίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

## ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Αθήναις . . . . . φρ. 8.—  
Ταῖς ἐπαρχίαις. . . . . 8.50  
Εν τῷ ἐξωτερικῷ . . . φρ. χρ. 15.—  
Εν Ρωσίᾳ. . . . . ρούβλ. 6.—

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—Καρόλου Μερουβέλλ:  
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ  
εἰκόνων.—Εδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : ΙΣΠΑΝΙΑ.—ΚΩΝ-  
ΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΓΔΑΝΟΒΙΤΣ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.  
—ΥΓΙΕΙΝΗ.

## ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-  
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς  
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-  
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

## ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— Ὁρατον μάθημα ! ὠρατον μάθημα ! Ὁ αὐτὸ πρέπει  
ἀρκετὰ νὰ με διδάξῃ.

Ὁ Μαλινιὼ ὠχρότατος ἐτῆρει μωρὰν στάσιν.

Ἐκίνει τοὺς πόδας αἰσθανόμενος πόσον ἐφαίνετο βδελυ-  
κτὸς καὶ γελοῖος. Ἡ μόνη καθαρὰ σκέψις, τὴν ὁποίαν εἶχε  
μορφώσει ἐκ τῶν περιστάσεων, ἦν ὅτι δὲν ἦτο διόλου τυ-  
χηρὸς καὶ δὲν ἀνέβη εἰς τὰ χεῖλη του, εἰμὴ μόνον ἡ ἐρώ-  
τησις :

— Φαντάζεσαι, κυρία, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναχωρήσω  
καὶ ἐγώ ;

Καὶ ἐπειδὴ δὲν τῷ ἐδόθη ἀπάντησις, ἔλαβε τὴν ράβδον  
του, ἐξακολουθῶν νὰ ὁμιλῇ, ὅπως ἀνακτήσῃ ἐπ' ὀλίγον  
τὴν ψυχραιμίαν του. Μόλις ὑπῆρχεν ὁ ἀπαιτούμενος χρό-  
νος· εὗρίσκετο ἀκριβῶς καὶ ἐτέρα κλίμαξ τῆς ὑπηρεσίας  
ἐγκαταλελειμμένη, διὰ τῆς ὁποίας, ἐν ἀνάγκῃ, θὰ ἠδύ-  
νατό τις νὰ διέλθῃ. Τὸ ὄχημα τῆς κυρίας Δεβέρλου εἶχε  
σταματήσει πρὸ τῆς θύρας, ἡδύνατο λοιπὸν νὰ φέρῃ ἀμ-  
φοτέρους καὶ ἐπανελάθεν :

— Ἦσυχάσατε, τὸ πρᾶγμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δύ-  
ναται νὰ θεραπευθῇ θυμάσια. Ἀκολουθήσατέ με.

Ἡνέφξε μίαν θύραν καὶ ἀμέσως εὐρέθησαν ἐντὸς τῶν  
τριῶν ἐκείνων δωμάτων, τῶν σκοτεινῶν, ρυπαρῶν, σαθρῶν  
καὶ ἐγκαταλελειμμένων. Πνιγρὸς ἀὴρ ἐκ τῆς ὑγρασίας  
τὰς προσέβλεπεν. Ἡ Ἰουλία, καὶ πρὶν ἢ προχωρήσῃ ἐντὸς  
τῆς τοσαύτης ἀθλιότητος, ἤσθάνθη ἐσχάτην ἐξέγερσιν τῆς  
συνειδήσεώς της καὶ ἠρώτησε μεγαλοφῶνως :

— Πῶς ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω ; τί ἀνοησία ! ποτὲ δὲν θὰ  
συγχωρήσω ἐμαυτὴν.

— Σπεύσατε, ἔλεγεν ἡ Ἑλένη, αἰσθανομένη καὶ αὐτὴ  
παρομοίαν ἀγωνίαν.

Τὴν ὤθησε μάλιστα. Τότε ἡ νεαρὰ κυρία ἐρρίφθη εἰς  
τὸν τράχηλόν της κλαίουσα.

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα νευρικὴ ἀντίδρασις· ἤρχισε νὰ  
αἰσθάνεται μεγίστην αἰσχύνην καὶ ἀπεπειράτο νὰ συναρ-  
μολογήσῃ δικαιολογίας. Ἐπεθύμει νὰ ἐξηγήσῃ τίνι τρόπῳ  
εὐρέθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἐπειτα, ὡς δι'  
ὀρμευμένου κινήσεως, ἀνύψωσε τὰ κράσπεδα τοῦ φορέμα-  
τός της, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ρύακα.

Ὁ Μαλινιὼ, ὅστις διήλθε πρῶτος, ἐπάτει διὰ τῶν ὀνύ-  
χων ἐπὶ τῶν ἀποτιτανωμάτων διευθυνόμενος πρὸς τὴν  
κλίμακα τῆς ὑπηρεσίας· αἱ θύραι ἐπανεκλείσθησαν.

Ἐν τοσούτῳ ἡ Ἑλένη ἔμενεν ὀρθία, ἐν τῷ μέσῳ τῆς  
μικρᾶς αἰθούσης καὶ ἠκραζέτο. Ἄκρα σιγὴν ἐπεκράτει  
περίξ αὐτῆς· τὴν βαθυτάτην σιγὴν, τὴν θερμότητα καὶ  
τὴν ἡρεμίαν ἐτάρασσε μόνον τὸ σπινθηροβόλημα τῶν ἐν  
τῇ ἐστίᾳ καιομένων δαυλῶν· τὰ ὧτά της ἐβόμβουν· δὲν  
ἤκουεν οὐδέν· ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ  
χρόνου, ὅστις τῇ ἐφάνη ἀτελεύτητος, ἀντελήφθη τοῦ ἡ-  
χου, ὃν παρήγαγον οἱ τροχοὶ κυλιόμενης ἀμάξης. Θὰ ἦτο  
βεβαίως τὸ ὄχημα τῆς Ἰουρίας, ὅπερ ἀνεχώρει. Τότε μό-  
νον ἀνέπνευσε καὶ ἐποίησεν ἄφρονον ἐκδήλωσιν εὐαρεσκείας.

Ἡ σκέψις ὅτι ἀπηλλάγη τοῦ διαρκοῦς ἐλέγχου τῆς  
συνειδήσεως, διότι εἶχεν ἐνεργήσῃ μετὰ πάθους κατὰ τὴν  
περίστασιν ταύτην, τὴν ἐπλήρου ὑπὸ αἰσθήματος τερπνοῦ  
καὶ εὐαρέστου· ἡσθάνετο ἐαυτὴν ἀνακουφισθεῖσαν, ἀλλὰ  
καὶ συγχρόνως ἀρκετὰ ἐκνευρισμένην, μετὰ τὴν ὀδυνηρὰν  
ταύτην πάλιν, ἐκ τῆς ὁποίας κατάρθωσε νὰ ἐξέλθῃ·  
ἀλλὰ δὲν ἡσθάνετο πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν  
κίνδυνον, ὃν καὶ αὕτη διέτρεχε. Ἐσκέπτετο δ' ἐνδομύχως  
ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἐντὸς ὀλίγου θὰ εὗρίσκετο ἐκεῖ καὶ ὅτι  
θὰ παρίστατο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ τις. Ἐ-  
κρυσαν ἐπὶ τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἀμέσως ἔσπευσε  
ν' ἀνοίξῃ.

Μεγίστη ὑπῆρχεν ἡ ἐκπληξις τοῦ Ἑρρίκου ὅμα εἰσῆλθε,  
πληροφορηθέντος ἐκ τῆς ἀνυπογράφου ἐπιστολῆς, τὴν ὁ-  
ποίαν εἶχε λάβει. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ὠχρὸν ἐκ τῆς  
ἀνησυχίας, ἀλλ' ὅταν προσέβλεψε τὴν Ἑλένην, ἀκουσίως  
τῷ διέφυγεν ἡ κραυγὴ :

— Τί βλέπω ! Θεέ μου !... Εἰσθε λοιπὸν σεις !

Καὶ εἰς τὴν κραυγὴν ἐκείνην ἐνυπῆρχε πλειότερα ἐκ-  
πληξις, ἢ χαρὰ· δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἐπρό-  
κειτο περὶ τοιαύτης συνεντεύξεως, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐδόθη  
μετὰ τοσαύτης αὐθαδείας. Κατόπιν αἱ νεναρκωμέναι ἐπι-  
θυμίαι του ἐξύπνησαν ἐνώπιον τὸσφ ἀπροσδοκίτου συνεν-  
τεύξεως, ἐντὸς τοσούτου ἡδονικοῦ καὶ μυστηριώδους ἀνα-  
χωρητηρίου.

— Μὲ ἀγαπᾷς ; μὲ ἀγαπᾷς ; ἐπιθύρυσεν, ἰδοὺ τρανο-  
τάτη ἀπόδειξις, καὶ ἐγὼ ἐδίσταζα ἀκόμη.

Ἡνέφξε τοὺς βραχίονας καὶ ἀπεπειράθη νὰ τὴν συλ-  
λάβῃ. Ἡ Ἑλένη τῷ εἶχεν ὑπομειδιάσει κατὰ τὴν ἐλευσί-  
ν του, ἤδη ὅμως ἤρχισε νὰ ἀπομακρύνεται ὠχροτάτη. Ἀ-  
ναμφιβόλως τὸν ἐπερίμενεν· ἐσκέφθη καθ' ἐαυτήν, ὅτι ἤθε-

λεν ἐπὶ τέλους ἐπινοήσῃ μύθον ὑπὸ τῆς φαντασίας τῆς δημιουργηθέντα.

Ὁ Ἑρρίκος πάντοτε ἐπίστευεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συνεντεύξεως, καὶ οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ Ἑλένη ἦτο δυνατόν νὰ καταφύγῃ εἰς τόσον ἀπονενομημένην ἀπόφασιν. Ἐκείνη ἀμφεταλαντεύετο.

— Ἑρρίκε, σὲ καθικετεύω... ἄφησέ με... Ἄλλ' αὐτὸς τὴν εἶχεν ἤδη συλλάβει ἐκ τῶν ἄκρων τῶν χειρῶν καὶ τὴν ἔσυρε πλησίον τοῦ βραδέως, ὡς εἰ ἤθελε νὰ καταλάβῃ αὐτὴν ἐξ ἐφόδου δι' ἐνὸς φιλήματος. Ὁ ἔρως, ἰσχυροποιηθεὶς ἐντὸς αὐτοῦ ἐπὶ μῆνας, ἀποκοιμηθεὶς βραδύτερον διὰ τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεών των ἐπρόβαλλε καὶ αὐτὴς μετὰ τὸσαύτης ἰσχύος εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἤρχισε νὰ λησμονῇ τὴν Ἑλένην. Ὅλον τὸ αἷμα τῆς καρδίας του ἀνέβη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Καὶ ἐκείνη ἐδοκίμαζε ὁμοίαν ταραχὴν, βλέπουσα τὴν τὸσαύτην ἑξαψιν τοῦ προσώπου του, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴς ἀνεγνώριζε καὶ ἐφρικία ὀλοκλήρος.

— Ἀφησέ με, μὲ λυπεῖς... Σοὶ ὁμνῶ ὅτι ἀπατάσῃ.

Τότε καὶ πάλιν ἐκεῖνος ἐφάνη ἀνησυχήσας.

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν σύ, ἦτις μοὶ ἔγραψες τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην; ἠρώτησεν.

Ἡ Ἑλένη διστάσασα ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἀπεκρίθη:

— Μάλιστα.

Δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ καταστρέψῃ τὴν Ἰουλίαν, ἀφοῦ τὴν εἶχεν ἤδη σώσει. Ἀδυσσος σκοτεινὴ παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἐνθα ἠσθάνετο ὅτι ἐξολισθαίνει. Ὁ Ἑρρίκος ἐπὶ τοῦ παρόντος ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ δύο δωμάτια, ἐκπληττόμενος ἐκ τοῦ φωτισμοῦ καὶ καλλωπισμοῦ των. Ἐτόλμησε μάλιστα καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ:

— Εἶνε ἰδική σου, ἡ κατοικία αὐτή;

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἐσιώπα.

— Ἡ ἐπιστολή σου πολὺ μὲ ἐτάραξεν... Ἑλένη! μήπως μοῦ κρύπτεις τίποτε;... Πρὸς θεοῦ, καθησυχασόν με.

Ἐκείνη δὲν ἤκουε. Ἐσκέπτετο, ὅτι εἶχε δίκαιον νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συνεντεύξεως· τί ἤθελεν ἐκείνη ἐκεῖ; πρὸς τί νὰ τὸν περιμένῃ; καὶ εὐρίσκετο ἐν ἀμυχανίᾳ μὴ δυναμένη νὰ πλάσῃ οὐδένα μύθον· δὲν ἠδύνατο μάλιστα νὰ πείσῃ ἑαυτὴν, ἐν ἡ ἰδίᾳ δὲν εἶχε προετοιμάσει τὴν συνέντευξιν ἐκείνην.

Ἐκεῖνος τὴν ἐπείεζε πλείοτερον, τὴν ἠρώτα ἔχων πλησιέστατα τὰ χεῖλη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ὅπως εὐκολώτερον ἀποσπᾷ ἐξ αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν.

— Μὲ ἐπερίμενες; μὲ ἐπερίμενες; δὲν εἶνε ἀληθές;

Τότε ἐγκαταλειφθεῖσα, ἄτονος καὶ ἐκνευρισμένη, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς καταλαβούσης αὐτὴν ταραχῆς, χαυνότητος καὶ ἡδυπαθείας, ὑπὸ τῶν ὁποίων συνετριβετο, ἀπεφάσισε νὰ λέγῃ πᾶν ὅ,τι ἐκεῖνος ἔλεγε, καὶ νὰ θέλῃ πᾶν ὅ,τι ἐκεῖνος ἤθελε.

— Μάλιστα, σὲ ἐπερίμενα, Ἑρρίκε.

Τὰ χεῖλη του προσκεκολληθῆσαν ἐπὶ μάλλον.

— Ἀλλὰ διατί ἔγραψες τὴν ἐπιστολήν; καὶ διατί σὲ εὐρίσκω ἐδῶ; Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μάθω ποῦ εὐρισκόμεθα;

— Μὴ μὲ ἐρωτᾷς, μὴ θελήσῃς ποτὲ νὰ μάθῃς; πρέπει ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ νὰ μοὶ ὀρκισθῇς ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μὲ ἐρωτήσῃς. Ὡς βλέπεις θυσιάζομαι πρὸς χάριν σου. Τί ἄλλο ζητεῖς περιπλέον;

— Λοιπὸν μὲ ἀγαπᾷς;

— Μάλιστα, μάλιστα, σὲ ἀγαπῶ.

— Καὶ ἀνῆκεις λοιπὸν ἀποκλειστικῶς εἰς ἐμέ, Ἑλένη;

Ἀνῆκεις εἰς ἐμέ;

— Μάλιστα, μάλιστα.

Μὲ τὰ χεῖλη προσκεκολλημένα ἐφιλοῦντο. Ἡ Ἑλένη εἶχε λησμονήσει τὰ πάντα, καὶ ὑπέκυπτεν εἰς δύναμιν ἀνωτέραν. Ὅλα αὐτὰ τῇ ἐφάνοντο φυσικά, καὶ μάλιστα ἀναγκαῖα. Οὐράνιος γαλήνη διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς

καὶ δὲν ἀνεπόλει κατὰ διάνοιαν, εἰμὴ αἰσθήματα καὶ ἀναμνήσεις νεανικάς.

Εἰς παρομοίαν χειμερινὴν ἡμέραν, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἦτο μικρὰ κόρη, κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Petites Maries, δλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ, ἐντὸς ἐνὸς δωματίου ἀνευ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος πρὸ μεγάλου πυρξύνου, πλήρους ἀνθρώπων, τὸ ὅποιον εἶχε ἀναρθῇ ἐπίτηδες διὰ τὸ σιδήρωμα.

Ἐτέρην τινὰ ἡμέραν, ἐνῶ τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτά, εἰς κοκοθράυστης, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῇ σκοτεινῇ ὁδῷ καὶ ἱπτάμενος, περιεφέρετο ἐν τῷ δωματίῳ. Διατί νὰ τῇ ἔλθῃ ἡ ἀνάμνησις αὐτῇ περὶ τοῦ θανάτου τῆς; διατί νὰ ἀναμνησθῇ τοῦ ἀνιπταμένου ἐκείνου πτηνοῦ; Καὶ ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται μεγίστην μελαγχολίαν, διὰ τὰς παιδιὰς αὐτᾶς, ὡς καὶ διὰ τὴν μοναδικὴν ἐξουδένωσιν τῆς ὑπάρξεώς τῆς.

— Ἀλλὰ εἶσαι μoustκευμένη, ἐψιθύρισε ὁ Ἑρρίκος, πῶς ἀπεφάσισες νὰ ἔλθῃς πεζή;

Ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἐθώπευε, τῇ ὠμίλει εἰς τὸ οὐς, ὡς ἵνα τὸν ἀκούσῃ εὐκολώτερον. Τὴν περιέβαλλεν ἡτῇ διὰ διαπύρου θωπείας καὶ δειλίας, αἰσθανόμενος μεγίστην ἀνυπομονησίαν. Ἐμερίμνα ἀδελφικῶς διὰ τὴν ὑγίαν τῆς, καὶ ἠτῇνέτο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιδαψιλεύῃ πρὸς αὐτὴν ποικίλας περιποιήσεις.

— Οἱ πόδες σου εἶνε βεβρεγμένοι, ἤμπορεῖ νὰ πάθῃς κακόν. Θεέ μου! ἦτο φρόνησις αὐτῇ νὰ τρέχῃς εἰς τοὺς δρόμους μὲ αὐτὰ τὰ ὑποδήματα;

Τὴν ἔθεσε νὰ κινήσῃ ἀπέναντι τοῦ πυρός.

Ἐκείνη ὑπεμερίδα, χωρὶς νὰ ὑπερασπίζεται ἑαυτὴν, ἐγκαταλείπουσα αὐτῷ τοὺς πόδας τῆς ὅπως τοὺς θερμάνῃ. Τὰ συρτὰ αὐτῆς ὑποδήματα, εἰσχωρήσαντα ἐντὸς τοῦ βορβοροῦ, κατὰ τὴν διόδον τῶν ὑδάτων, εἶχον κατασταθῇ βρέα, ὡς διάβροχοι σπόγγοι· τῆς τὰ ἀφῆρεσε καὶ τὰ ἔθεσεν ἐπὶ τῶν πλαγίων τῆς ἐστίας, αἱ περικνημίδες αὐτῆς ἦσαν ὑγραὶ ἐπίσης, καλυπτόμεναι ἀπὸ βορβορώδεις κηλίδας μέχρι τῶν σφυρῶν. Τότε, χωρὶς κἄν αὐτῇ νὰ ἐρυθριάσῃ, διὰ χειρονομίας μεστῆς θλίψεως καὶ πλήρους τρυφερότητος διὰ τὴν ἀσυνεσίαν τῆς, τῆς ἀφῆρεσε τὰς περικνημίδας ἐπαναλαμβάνων:

— Θὰ κρυολογήτῃς· ζεστάσου.

Καὶ ἔθεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς μικρὸν σκίμποδα.

Οἱ χιονόλευκοι πόδες αὐτῆς, ἀπέναντι τοῦ πυρός, ἐλάμβανον ἐρυθρὰν ἀντανάκλασιν· ἠτῇνέτο ἐλαφρὰν πνιγμωὴν. Εἰς τὸ βάθος ὁ θάλαμος μετὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ κλίνης εὐρίσκετο ἐν ἡρεμίᾳ. Τοῦ πολυελαίου τὸ φῶς ἤρχισε νὰ ἐλαττοῦται. Ἐν παραπέτασμα τῆς θυρίδος, ἀποσπασθὲν ἐκ τῆς προσδέσεώς του, ἀπεγύμνωνε κατὰ τὸ ἡμισυ τὴν θύραν. Ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τὰ κηρία ἐκαίοντο εἰσέτι πολὺ ὑψηλὰ καὶ εἶχον διασκορπίσει ἐν τῷ θαλάμῳ τὴν θερμὴν ὁσμὴν ἐσπερίδος· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠκούετο ἐκ τῶν ἔξω ὁ θόρυβος βροχῆς ραγδαιοτάτης, ἦτις ἐσχημάτιζεν ὑπόκωφον καὶ συνεχῇ ἤχον ἐν τῇ βαθυτάτῃ τοῦ θαλάμου ἡρεμίας.

— Μάλιστα, ἀλήθεια, κρύνω, ἐψιθύρισε ριγῶσα, μ' ὅλην τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητά.

Οἱ πόδες αὐτῆς ἦσαν σχεδὸν παγωμένοι· τοὺς περιέβαλλεν ἐντὸς τῶν χειρῶν του, αἱ ὁποῖαι, πυρέσσουσαι, τὰς ἐθέρμανον πάραυτα.

— Τοὺς αἰσθάνεσαι; τὴν ἠρώτα, τοὺς αἰσθάνεσαι; ὡς βλέπεις εἶνε τόσον μικροί, ὥστε δύναμιν νὰ τοὺς περιβάλω διὰ τῶν χειρῶν μου.

Τοῦ· περιέσφιγγεν ἐντὸς τῶν πυρεσσόντων δακτύλων του.

Πόσον λεπτοφυεῖς ἦσαν, πόσον ἀπαλοί.

— Ἡσύχασε, τῇ ἐπανελάμβανε, ζεστάσου, ζεστάσου.

Ἀμφότεροι εἶχον ἀπολέσει τὴν συναίσθησιν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, καὶ ἐδοκίμαζον ἀόριστον αἶσθημα, ὅτι εὐρίσκονται πρὸ πολλοῦ, εἰς μακρὰν χειμερινὴν νύκτα. Τὰ

κηρία ὁλοὲν ἐτήκοντο καὶ ἐν τῇ ἀπονεναρκωμένῃ ὑγρασίᾳ τοῦ θαλάμου ἐφ'αντάζοντο ὅτι ἤθελον ἀγρυπνήσει ἐπὶ θύρας, ἐπ' ἀόριστον εἰσέτι χρόνον. Ἀπόλυτος ἡρέμια τοὺς περιεκύκλου, οὐδεὶς θόρυβος ἤκουετο, οὐδεμία φωνὴ ἀνθρώπινος, ἀλλ' ἀπλῶς κατείχοντο ὑπὸ ἐντυπώσεως μαύρης καὶ τρικυμιώδους θαλάσσης.

Ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκοντο μακρὰν τοῦ κόσμου, χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῆς ξηρᾶς καὶ ἡ ἐπιλησμοσύνη τῶν αὐτῆ, εἰς ὅ,τι ἀπέβλεπε τοὺς κοινωνικοὺς αὐτῶν δεσμοὺς καὶ τὰ περὶ αὐτοὺς πρόσωπα καὶ ἀντικείμενα, ἦτο τοσοῦτον ἀπόλυτος, ὥστε ἐπίστευον, ὅτι εἶχον γεννηθῆ ὡς αὐτομάτως καὶ ὅτι ὤφειλον νὰ ἀποθάνωσιν ἐκεῖ αἰφνης, ὅταν ἤθελον καταλάβει αὐτοὺς ἐνηγκαλισμένους.

Οἱ λόγοι δὲν ἦσαν δι' αὐτοὺς ἐκφραστικοί, δὲν ἀνταπεκρίνοντο διόλου εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν, ἴσως νὰ ἐγνωρίζοντο καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ἡ ἀρχαία αὐτῇ γνωριμία δὲν ἐφαίνετο ἐνδιαφέρουσα αὐτοὺς. Ἡ παρούσα μόνον κατάστασις τοὺς ἐνδιέφερε, καὶ ὡς εἰ ἔζων πρὸ χρόνων ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ, δὲν ὠμίλουν περὶ τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους τῶν, ἀφοῦ πλέον εἶχον συνειθισεὶ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὡς εἰ συνέζησαν δεκαετὴ συζυγικὸν βίον.

— Ἐξεστάθης;

— Μάλιστα, εὐχαριστῶ.

Ἐνδόμυχος στενοχωρία τὴν ἠνάγκασε νὰ κλίνη καὶ ἐψιθύρισε:

— Τὰ ὑποδήματά μου δὲν θὰ στεγνώσουν ποτέ.

Τὴν καθυσύχασεν. Ἐλαβε τὰς συρτὰς ἐμβαδᾶς τῆς καὶ τὰς ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῶν πυροστατῶν, λέγων διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης:

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ στεγνώσουν γρήγορα.

Μετεστράφη καὶ περιέβαλεν αὐτὴν ἐκ τῆς ὀσφύος. Ἡ ἀνθρακιά ἡ πληροῦσα τὴν ἐστίαν, ἐθέρμινεν ἀμφοτέρους. Ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ μόνῃ ἡ ἀνάμνησις τῆς νεότητος τῆς διετηρεῖτο εἰσέτι ἀκμαία ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου δωματίου, τοσοῦτον θερμοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ μέγα πύραυλον μετὰ τινος σιδήρου εὐρίσκετο διαρκῶς. Ἀνεμιμνήσκετο πρὸς τούτοις ὅτι καὶ ἄλλοτε ποτε, ἐν παρομοίᾳ στιγμῇ εἶχε δοκιμάσει τοιαύτην ταπεινώσιν, ἀλλὰ ἡ μεμακρυσμένη ἐκείνη περίπτωσις δὲν ἦτο διόλου γλυκυτέρα τῶν φιλημάτων τοῦ Ἑρρίκου, τὰ ὅποια τῆς παρεῖχον τὴν ἐντύπωσιν βραδέως θανάτου ἡδονικοῦ.,.

## Ε'.

Ἡ Ἰωάννα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς θύρας, παρέμενε βαθέως τεθλιμένη, ὡς ἐκ τῆς ἀποτόμου ἀναχωρήσεως τῆς μητρὸς τῆς. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν ὅπως ἴδῃ. Τὸ δωματίον ἦτο ἔρημον καὶ σιωπηλόν, ἀν καὶ ἤκουετο εἰσέτι ἡ ἀπήχησις τοῦ θορύβου καὶ ὁ δοῦπος τῶν ἐσπευσμένως ἀπομακρυνόμενων βημάτων, ὁ θοῦς τῆς ἐσθῆτος καὶ ἡ ἀπήχησις τοῦ ἰδάφους, ὡς ἐκ τῆς ὀρμητικῆς κατακλείσεως τῆς θύρας· ὕστερον δμως δὲν ἤκουεν οὐδέν, ἦτο μόνῃ.

Μόνῃ, ἐντελῶς μόνῃ. Ἐπὶ τῆς κλίνης ὁ χιτὼν τῆς μητρὸς τῆς ἦτο ἐρριμμένος ἀτάκτως· ὁ κοιτωνίτης δὲ καὶ μία χεὶρ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἐσχημάτιζον παράδοξον καὶ θλιβερὰν στάσιν προσώπου θρηνοῦντος καὶ οἰονεὶ ἡρηνισμένου ἐξ ἀπαρηγορήτου λύπης. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνεστραμμένων σινδονῶν, ἐν στηθόπανον μαῦρον ἐσχημάτιζεν ἐπὶ τοῦ πατώματος πένθιμον κηλίδα. Ἐν τῇ ἀταξίᾳ τῶν καθισμάτων, τοῦ λυχνοστατοῦ μεταφερθέντος πρὸ ἐρμαρίου, καλυπτομένου διὰ κατόπτρου, αὐτῇ εὐρίσκετο ἐντελῶς μόνῃ. Ἡσθάνετο λοιπὸν τὰ δάκρυά τῆς νὰ τὴν πνίγουν καὶ ὁσάνκις ἤθελε στρέψει τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν

ὑπῆρχε πλέον καὶ τὸν ἔβλεπε τεταμένον μὲ ἰσχύνητα θανάτου, ἦνωσε τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας καὶ ἐν μεγίστῃ ἀπελπισίᾳ, ἐφώνησε καὶ πάλιν διὰ τελευταίαν φορὰν:

— Μαμά μου!

Ἀλλὰ μόνον τὰ κυανὰ ἐκ βελούδου παραπετάσματα, καθίστων ἀμαυροτέρων τὴν λάμψιν τοῦ δωματίου. Ἦτο γεγονός, ἦτο ἐντελῶς μόνῃ. Βραχὺς χρόνος ἐμεσολάβησε καὶ τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τρίς. Τὸ φῶς ἡμέρας σκυθρωπῆς καὶ ἀμαυρᾶς εἰσεχώρει διὰ τῶν παραθύρων, ἐνφ' νύφῃ μελανᾷ, διερχόμενα διὰ τοῦ οὐρανίου θόλου, καθίστων ἀμαυροτέρων τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου.

Διὰ τῶν ὕλων τῶν παραθύρων, κεκαλυμμένων διὰ ἐλαφρᾶς ἀχνης, διεκρίνοντο οἱ Παρίσιοι συγκεχυμένοι καὶ σκοτεινοί, σχεδὸν ἐξαφανιζόμενοι ἐντὸς τῶν ὑδατωδῶν ἀτμῶν, μετὰ τῶν μεμακρυσμένων προαστείων, τὰ ὅποια ἐχάνοντο ἐντὸς τῶν πυκνοτάτων ἀτμῶν. Ἡ πόλις σήμερον δὲν ἦτο διόλου κατάλληλος, ὅπως κρατήσῃ συντροφίαν τοῦ κορασίου, ὅπως κατὰ τὰ φωτεινὰ ἐκεῖνα ἀπογεύματα, καθ' ἃ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἤγγιζε τὰ τμήματα διὰ τῆς χειρὸς, ἐὰν ἀπεράσσει νὰ κλίνη ἀκόμη ὀλίγον.

Τί ἐπήγαινε νὰ κάμῃ; Κεῖ οἱ μικροὶ αὐτῆς βραχίονες ἐν ἀπελπισίᾳ περιεσφίγγοντο περὶ τὸ στήθος· ἡ ἐγκατάλειψις τῆς τῇ ἐφικίετο μαύρη καὶ ἀπερίοριστος προερχομένη ἐκ μοχθηρᾶς ἀδικίας, ἥτις τὴν καθίστα ἔξαλλον· δὲν εἶχεν ἄλλοτε ποτε δοκιμάσει παρομοίαν ὁδύνην. Ἐσκέπτετο ὅτι ἐμελλε νὰ ἀπωλέσῃ πρᾶγμα, ὅπερ δὲν θὰ ἀπέκτα ποτέ.

Κατόπιν παρετήρησε πλησίον τῆς τὴν πλαγγόνα αὐτῆς ἐπὶ τινος καθίσματος καὶ ἔχουσιν τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς τὸ μαγεῖρετον, τὰς δὲ κνήμας ἀπηρωρημένας πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐπίστευεν ὅτι ἦτο πραγματικόν τι ἀντικείμενον· δὲν ἦτο ὅμως ἡ μηχανικὴ πλαγγὼν τῆς, ἦτο πολλὴ μεγαλειτέρα αὐτῆς, μὲ κεφαλὴν ἐκ χαρτονίου, μὲ μαλλία σγουρά, καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκ σμάλτου, τῆς ὁποίας τὸ σταθερὸν καὶ ἀπλανὲς βλέμμα πολλάκις εἶχε διεγείρει τὸν φόβον ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν, κατὰ τὰ ὅποια τὴν ἐνέδουε καὶ κατόπιν τὴν ἀπεγύμνου. Ἡ κεφαλὴ τῆς εἶχεν ἐκδαρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πώγωνος καὶ τῆς παρεῖας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ πλαγγὼν τῆς ἦτο μὲ μόνον τὸ ὑποκάμισον, καὶ τοὺς βραχίονας γεγυμνωμένους, τῶν ὁποίων, ὁ εἰς αἰωρεῖτο εἰς τὸν ἀέρα, ὁ δὲ ἕτερος ἐκρέματο πρὸς τὰ κάτω. Τότε ἡ Ἰωάννα βλέπουσα ὅτι εἶχε σύντροφον, ἡσθάνθη πρὸς στιγμὴν ἀνακούφισιν. Τὴν ἐσφίγγε δυνατὰ, ἐνφ' ἡ κεφαλὴ τῆς ἐταλαντεύετο πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ἐκ τοῦ τετραυσιμένου τραχήλου τῆς, καὶ τῇ ὠμίλει· αὐτὴ ἦτο πολὺ φρόνιμος, εἶχε πολὺ ἀγαθὴν καρδίαν, οὐδέποτε ἐξήρχετο, οὔτε ἐγκατέλιπεν αὐτὴν μόνῃν· ἦτο ὁ θησαυρὸς τῆς, ἡ μικρὰ τῆς ἀγάπῃ, ἡ προσφιλεὶς μικρὰ τῆς καρδία· φρίσσουσα ἐξ ὀλοκλήρου ἐγένετο κυρία τῶν δακρύων τῆς, καὶ τὴν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων.

Ἡ παραφορὰ αὕτη τῶν θωπειῶν, κᾶπως τὴν ἱκανοποίησεν· ἡ πλαγγὼν ἐπενέπεσεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός τῆς ὡς σῶμα ἀδρανές. Ἀνηγέρθη καὶ παρετήρει πρὸς τὰ ἔξω, ἔχουσα ἐστηριγμένον τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν ὕλων τῶν παραθύρων· ἡ βροχὴ εἶχε καταπαύσει, τὰ νύφῃ τῆς τελευταίας καταιγίδος, φερόμενα ὑπὸ τῆς πνοῆς ἰσχυροτάτου ἀνέμου, διέτρεχον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος πρὸς τὰ ὑψώματα τοῦ πετρὸς Λαχῆσου, τὰ ὅποια ἐκάλυπτον νεφελώδη τμήματα φαιᾶ· καὶ οἱ Παρίσιοι ὑπεράνω τῆς θυέλλης, φωτιζόμενοι ὑπὸ ὁμοιομόρφου λάμψεως, ἀνελάμβανον μεγαλεῖον μονότονον καὶ σκυθρωπὸν καὶ ἐφαίνοντο ἔρημοι, παρόμοιοι πρὸς φανταστικὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν βλέπει τις ἐξ ἀντανανκλάσεως.

Βεβιαίως δὲν ἦτο διόλου ὠραῖοι καὶ ἀορίστως ἐσκέπτετο περὶ τῶν ὄντων τὰ ὅποια εἶχεν ἀγαπήσει. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ ἀρχαιότερος ἐκ τῶν φίλων τῆς ἐν Μασσαλίᾳ, ἦτο πυχὺς τις κόκκινος γάτος, παραπολύ

βαρὺς, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρε καὶ περιέσφιγγεν ἐντὸς τῶν μικρῶν χειρῶν της μεταφέρουσα αὐτὸν ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο κάθισμα, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐξοργίζεται. Ἐπὶ τέλους εἶχε χαθῆ, καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη ἀδικία, τὴν ὁποίαν ἐνεθυμεῖτο. Ἀκολουθῶς εἶχεν ἀποκτήσει ἐν στουθίῳ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκπνεύσει καὶ τὴν πρῶτον τὸ εὖρε νεκρὸν ἐντὸς τοῦ κλωβίου, τοῦτο ὑπῆρξε τὸ δεύτερον, χωρὶς βεβχίως νὰ ὑπολογίζῃ καὶ τὰ παιγνίδια, τὰ ὁποῖα εἶχε καταθραύσει· αὐτὰ ἦσαν μικροῦ λόγου ἀξία, καὶ ἀπηξίου νὰ κάμῃ περὶ αὐτῶν λόγον, διότι δὲν ἦτο καὶ τόσον εὐήθης. Πρὸ πάντων ὅμως μικρὰ πλαγγῶν, οὐχὶ μεγαλειτέρα τῆς χειρὸς της, τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ ἀληθῆ ἀπελπισίαν, ὅταν εἶδε θραυσθεῖσαν τὴν κεφαλὴν της. Τὴν ἡγάπα τοσοῦτον, ὥστε θανοῦσαν τὴν ἔθεσεν ἐντὸς μικροῦ φερέτρου, καὶ τὴν ἔθαψεν εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αὐλῆς. Βραδύτερον ὅμως, καταληφθεῖσα ὑπὸ περιεργείας, ὅπως τὴν ἐπανίδῃ, τὴν ἐξέθαψε, τόσον ὅμως ἐταράχθη ὥστε ἔπεσε κλινήρης, ἰδοῦσα αὐτὴν τόσον μαύρην καὶ ἀσχημον. Πάντοτε κατὰ πρῶτον ἐκ τῶν ἄλλων ἐγένετο ἡ ἀρχή, ὅπως παύσει νὰ τὴν ἀγαπᾷ, νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν καὶ νὰ ἀναχωροῦν καὶ ἦτο μόνον ἰδικόν των σφάλμα. Διὰ τὴν νὰ γίνεται τοῦτο ἐνῶ αὐτὴ ἔμενεν ἀμετάβλητος; καὶ ὁπόταν ἡγάπα τοὺς ἄλλους, ἐφκντάζετο ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀγαπᾷ διὰ παντός, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ἐγκατάλειψις. Τῇ ἐφαίνετο τοῦτο παράδοξον καὶ τερατῶδες καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ ἐντὸς τῆς μικρᾶς κεφαλῆς της, χωρὶς νὰ τὴν συντρίψῃ ἐκ λύπης. Φρικίαις ἤρχισε νὰ τὴν καταλαμβάνῃ καὶ ἰδέαι συγκεχυμέναι μετὰ βραδύτητος μορφοῦμεναι ἐτάραττον τὴν κεφαλὴν της. Ἐπὶ τέλους ἠδύναντο οἱ πάντες νὰ τὴν ἐγκαταλείψωσι μίαν ἡμέραν, ἀποσυρόμενος ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, χωρὶς πλέον νὰ τὴν βλέπῃ, οὔτε νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν Παρισίων, ἀπειρος καὶ μελαγχολικὴ, παρέμενε ψυχρὰ ἐνώπιον τοιούτων σκέψεων, τὰς ὁποίας ἡ δωδεκαετής αὐτῆς πείρα ἀνεκάλυπτε περὶ παντὸς ἀφορώντος τὴν ματαιότητα τῆς ἀνθρωπίνου ὑπάρξεως.

Ἐντοσοῦτῳ ἡ ἀναπνοή της ἡμαῦρου εἰσέτι τὴν ὕelson καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀφῆρει διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἀχνὴν, ἥτις τὴν ἡμποδίζε νὰ βλέπῃ τὰ μνημεῖα μακρὰν, λουσθέντα ὑπὸ τῆς βροχῆς, διετήρουν τὴν στιλπνότητα καθρέπτου μελανίζοντος, οἱ στοιχοὶ τῶν οἰκίων, καθαρῶν καὶ εὐκρινῶν, μετὰ τῶν ὠχρῶν αὐτῶν προσόψεων καὶ τῶν στεγῶν αὐτῶν, ὁμοιάζον πρὸς τεμάχια λευκῶν πανίων, τεθειμένων ὅπως στεγνώσουν, ἡ ἡμέρα ἦτο καθαρὰ, ἡ προέκτασις τοῦ νέφους, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτεν εἰσέτι τὴν πόλιν, ἀπὸ ἀτμούς, διεπεράτο ὑπὸ τῆς γαλακτώδους ἀκτινοβολίας τοῦ ἡλίου καὶ ἐφαίνετο λάμψις ἀμυδρά, ὑπεράνω τῶν τμημάτων γωνίας τινὲς τοῦ οὐρανοῦ ἤρχισαν νὰ διαρρύνωσι τὸ κυανοῦν αὐτῶν χρῶμα· ἡ Ἰωάννα ἐβλεπε πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν τοῦ Τροκαδέρου· ἡ ζωὴ τῶν ὁδῶν ἤρχισε νὰ ζωογονῇται μετὰ τὴν βιαίαν βροχὴν, ἥτις ραγδαϊοτάτῃ ἐπιπτε κατὰ διαλείμματα· αἱ ἀμαξαὶ ἐπανελάμβανον τοὺς βραδεῖς κλονισμούς των, ἐνῶ τὰ λεωφορεῖα, ἐν τῇ σιγῇ τῶν δημοσίων ὁδῶν, ἐρήμων εἰσέτι, διήρχοντο, διπλασιαζόντα τὸν κρότον αὐτῶν· τὰ ἀλεξιβρόχια ἐκλείσθησαν, οἱ διαβάται, ἐστεγασμένοι ὑπὸ τὰ δένδρα, διεκινδύνευον ἐκ τοῦ ἐνὸς λιθοστρώτου εἰς τὸ ἄλλο, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ροῆς τοῦ βορβορίου, ὅστις ἔρρεε δίκην ρυακίων. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως αὐτῆς ἐφαίνετο πρὸ πάντων διὰ τινὰ κυρίαν, μετὰ μικρᾶς κόρης, ὠρχιότατα ἐνδεδυμένης, τὰς ὁποίας ἐβλεπεν ἱσταμένας ὁδοῖας ὑπὸ τὴν στέγασιν καταστήματος παιγνιδίων πλησίον τῆς γεφύρας. Ἀναμφιβόλως θὰ ἔχον καταφύγει ἐκεῖ, καταληφθεῖσαι ὑπὸ τῆς βροχῆς· ἡ μικρὰ ἐφκνέτο νὰ κατασκοπεύῃ τὸ ἐργαστήριον καὶ ἐβασάνιζε τὴν κυρίαν, ὅπως τῇ ἀγοράσῃ ἓνα τροχὸν καὶ κατόπιν ἀνεχώρησαν. Τὸ κοράσιον ὅμως ἐφαίνετο γελαστόν καὶ ἐλεύ-

θερον· ἐκύλιε δὲ τὸν τροχὸν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου· τότε ἡ Ἰωάννα ἐγένετο καὶ πάλιν σκυθρωπή, ἡ πλαγγὼν της τῇ ἐφαίνετο φρικώδης· ἐπιθύμει μάλλον νὰ εἶχεν ἓνα τροχὸν καὶ νὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ κάτω, ὅπως τρέχῃ, ἐνῶ ἡ μήτηρ αὐτῆς νὰ τὴν ἀκολουθῇ κατόπιν της μὲ μικρὰ βήματα, παρατηροῦσα αὐτὴ νὰ μὴ ἀπομακρύνεται πολὺ· εἰς τὴν στιγμὴν τὸ πᾶν ἡμαυροῦτο καὶ ἦτο ἡναγκασμένη νὰ καθαρῇ τὴν ὕelson. Τῇ εἶχε ρητῶς ἀπηγορευμένον νὰ μὴ ἀνοίγῃ τὸ παράθυρον, ἀλλ' αὐτὴ ἤδη ἠσθάνετο πραγματικὴν ἐκπανάττασιν. Θὰ ἠδύνατο τοῦλάχιστον νὰ βλέπῃ καλλίτερα πρὸς τὰ ἔξω, ἄλλως τε, διὰ τὴν νὰ μὴ τὴν φέρῃ μαζὴ της; Ἠνέφξε λοιπὸν τὸ παράθυρον καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ πράττῃ ἡ μήτηρ της, ὅσκις εὐρίσκετο ἐκεῖ.

Ὁ ἀὴρ ἦτο γλυκὺς καὶ ὑγρὸς, τὴν εὐηρέσκει δὲ τοῦτο λίαν. Σκιά τις μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπεκταθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τὴν ἡνάγκασε νὰ ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν· ἐνόμισεν ὅτι ὑπεράνω αὐτῆς πτηνὸν γιγαντῶδες εἶχεν ἐκτείνει τὰς πτέρυγας του· ἐν πρώτοις δὲν ἠδυνῆθη νὰ παρατηρήσῃ τι· ὁ οὐρανὸς διετηρεῖτο καθαρὸς· μία μόνον σκοτεινὴ κηλὶς ἐπεφάνη πρὸς τὸ μέρος γωνίας τινὸς τῆς ὀροφῆς, ἐπεξετάθη, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκάλυψε τὸν οὐρανὸν ὁλόκληρον. Ἦτο νέα θύελλα διεγερεθεῖσα ὑπὸ ἰσχυροῦ δυτικοῦ ἀνέμου· ἡ ἡμέρα εἶχε κλίνει πολὺ ταχέως, καὶ ἡ πόλις διετηρεῖτο ἀμαυρὰ ἐντὸς τῆς μολυβδοχρόου λάμψεως, ἥτις προσέδιδεν εἰς τὰς προσόψεις τῶν οἰκίων τὴν χροιάν ὀξυδωμένου χαλκοῦ. Μετ' ὀλίγον ἡ βροχὴ ἐπανελήθη. Ἡ Ἰωάννα, ἐκπλαγίστα ἐκ τῆς βοῆς, ἀπεσύρθη πρὸς τὰ ἐντὸς· ἐνόμισεν ὅτι τεῖχος ἀμαυρὸν εἶχε τεθῆ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀλλ' ἐλάτρευε τὴν βροχὴν καὶ ἐπανῆλθεν αὐθις στηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραθύρου, καὶ ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας ὅπως ἀρεστότερον αἰσθάνεται νὰ προσπίπτουν ἐπὶ τῶν χειρῶν της αἱ χονδραὶ καὶ ψυχραὶ σταγόνες. Ἐτέρπετο σπουδαίως νὰ διαβρέχωνται αἱ ἀκροχειρίδες της· ἡ πλαγγὼν αὐτῆς ὑπεβάλλετο εἰς τὸν αὐτὸν ραντισμὸν τοῦ ὕδατος, διαβρεχομένη τὴν κεφαλὴν, διότι πρὸ μικροῦ εἶχε τοποθετήσῃ αὐτὴν περιβόδην ἐπὶ τοῦ παραθύρου, μὲ τὴν ῥάχιν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ὅταν ἐβλεπε τὰς σταγόνας νὰ τὴν περιβρέχουν, ἐφκντάζετο ὅτι προσεγίνετο εἰς αὐτὴν μεγάλη ὠφέλεια· ἡ πλαγγὼν αὐτῆς, ἀκαμπτος μὲ τὸ διαρκὲς μειδιάματά της, ὅπερ καθίστα ὁρατοὺς τοὺς μικροὺς καὶ λευκοὺς ὀδόντας της, εἶχε τὸν ἕτερον αὐτῆς ὤμον διαβεβρεγμένον, ἐνῶ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἀνύφου τὸ ὑποκάμισόν της· τὸ δὲ σῶμά της κενὸν ἀπὸ ἄχυρον ἐρρίγει.

— Διὰ τὴν νὰ μὴ τὴν φέρῃ μαζὴ της ἡ μήτηρ της;

Ἡ Ἰωάννα ἐν τοιαύτῃ στάσει προσβαλλομένη ἐκ τοῦ ὕδατος κατεῖχετο ὑπὸ ζῆλον τῆς ἐπιθυμίας νὰ εὐρίσκετο ἔξω· ἐφκντάζετο πόσον θὰ ἦτο ὠραία ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἐπανεβλεπεν ὀπισθεν τοῦ πέπλου τῆς βροχῆς τὴν μικρὰν κόρην κυλίουσαν τὸν τροχὸν της ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου· μήπως δὲν ἠδύνάτο τις ὁρθῶς νὰ εἴπῃ ὅτι εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τῆς μητρὸς της, ἀφοῦ μάλιστα ἐφαίνοντο ἀμφοτέραι εὐχαριστημέναι; ἔπρεπε νὰ τὸ παραδεχθῇ, διὰ τὴν νὰ ἀποποιηθῇ; Μετὰ ταῦτα, ἡ σκέψις της ἀνέτρεξε καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῆς γάτου, ὅστις τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει, καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ αὐτῆς πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξηνάγκαζε νὰ φάγῃ, ἐνῶ ἤδη ἦτο ἀποθαμμένον· καὶ ἐκείνη προσεποιεῖτο ὅτι τὸ ἡγνὸν, καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ ἐπανῆρχοντο ἀκαταπαύστως εἰς τὴν φκντασίαν της ὑποστηρίζουσαι τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν τὴν ἡγάπων θερμῶς. Ὡ! ἠδύνατο νὰ ἐτοιμασθῇ ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων. Τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ὑπῆρχεν ἡ καλὴ διάθεσις ἐκ μέρους τῆς μητρὸς της ἐνεδύετο ταχύτατα.

[Ἔπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.